

عنوان مقاله:

یکسوگی استعاره های مفهومی؛ تحلیلی انتقادی بر مبنای زبان فارسی

محل انتشار:

دوفصلنامه علم زبان، دوره 6، شماره 10 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسنده:

راحله گندمکار - استادیار زبان شناسی دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

نظریه استعاره مفهومی که نخستین بار در سال 1980 میلادی از سوی لیکاف و جانسون مطرح شد، یکی از مبانی نظری اولیه در معنی شناسی شناختی به حساب می آید. بر اساس این نظریه، استعاره صرفاً ابزاری بلاغی محسوب نمی شود، بلکه اندیشیدن انسان ماهیتاً استعاری است. در چنین نگرشی، ساخت مفهومی از طریق نگاشت های میان حوزه های مبدا و مقصد، و انطباق میان این حوزه ها شکل می گیرد. تجربه انسان و تعامل با جهان پیرامون اش مبنای اصلی شکل گیری استعاره های مفهومی است. در این نظریه، یکی از مهم ترین ویژگی های استعاره های مفهومی یکسوگی آنهاست و این رابطه نمی تواند شکل معکوس و دوسویه داشته باشد. نویسنده مقاله حاضر به کمک نمونه های متعددی از فارسی گفتاری می کوشد تا این ویژگی را ارزیابی کند. چنین به نظر می رسد که اولاً معیار و محدودیت خاصی برای شکل گیری و تعداد استعاره های مفهومی وجود ندارد و ثانیاً برخلاف اصول نظریه موردنظر، در زبان فارسی این استعاره ها دوسویه اند.

کلمات کلیدی:

استعاره، استعاره مفهومی، معنی شناسی شناختی، نگاشت، یکسوگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1033743>

